

Αυτοί με τον Κουφοντίνα, εμείς με την... Μπουμπουλίνα

Γράφει ο Δημήτριος Νατσιός
Δάσκαλος – Μέλος του ΙΗΑ
Κιλκίς

Οι λεγόμενοι αντιεξουσιαστές, όνομα που υποκρύπτει την επώνυμη και ανώνυμη προδοσία της πατρίδας, όνομα, καρύκευμα του κάθε ανισόρροπου χαραμοφάη, στις πορείες τους για τον δολοφόνο Κουφοντίνα, κρατούσαν και ένα πανί, που έγραφε: «Όταν οι αντάρτες θα μπούνε στην Αθήνα το Σύνταγμα θα λέγεται πλατεία Κουφοντίνα». Θα μπορούσαμε να το παραφράσουμε και να βροντοφωνάξουμε: «Όταν οι Έλληνες κυβερνήσουν την Αθήνα, το Σύνταγμα θα λέγεται πλατεία... Μπουμπουλίνας».

Παράνοια. Τι να πει κανείς; Οι Τούρκοι – το λυσσασμένο σκυλί – απειλεί και ονειροφαντάζονται «γαλάζιες πατρίδες» και τα απολειφάδια της πολιτικής, ασχολούνται με τον μεγαλύτερο κατά συρροή εγκληματία της ιστορίας μας. Θα το ξαναγράψω: Όταν ερίζουν στην αρχή της Επανάστασης του '21, οι καπεταναίοι για πρωτοκαθεδρίες και αρχηγιλίκια, ο Οδυσσέας Ανδρούτσος, γράφει... γραφή στον Κολοκοτρώνη, λέγοντάς του: «Σας στέλνω τον Δράμαλη με 40.000 ασκέρι να μονοιάσετε». Ο Θεός να μας λυπηθεί, γιατί τώρα δεν υπάρχουν Νικηταράδες και Κανάρηδες για να γονατίζουν την Τουρκία με τσουγκράνες και σαπιοκάραβα.

Σκέφτομαι. Μάνες, γονιούς δεν έχουν αυτά τα ταλαιπώρα παιδιά, τα μπουλούκια της δήθεν αριστεράς, να τα συμμαζέψουν και να τα νοθετήσουν; Δεν βλέπουν την καταστροφή; Και δεν μιλώ για τα σχολεία. Κάποτε ήταν θεματοφύλακες των τιμαλφών αξιών του έθνους μας. Σήμερα κατάντησαν υποκινητές και θερμοκήπια αφιλοπατρίας. Ένα σύγχρονο παιδομάζωμα.

Και δεν θα αφιερώσω άλλο μελάνι γι' αυτήν την τραγωδία. Ανέφερα την Μπουμπουλίνα. Τι ήταν αυτές οι Μάνες του Εικοσιένα; τι λιοντάρια τράνευαν; Αγίες Μάνες.

Το '21 η μάνα αφήνει τη λάτρα του σπιτιού και το μεγάλωμα των παιδιών και ζώνεται τ' άρματα. «*Η Δέσπω κάνει πόλεμο με νύφες και μ' αγγόνια*». Μία από αυτές η περίφημη Καρατάσαινα, γυναίκα και μάνα ηρώων. Συνελήφθη, κατά την καταστροφή της Νάουσας, τον Απρίλιο του 1822 και οδηγήθηκε, μαζί με πλήθος αιχμάλωτα γυναικόπαιδα στην Θεσσαλονίκη. Πιέστηκε να αλλαξοπιστήσει. Αρνήθηκε. «Γι' αυτό», γράφει ο αυτόπτης Γάλλος Πουκεβίλ στην ιστορία του «*εβύθισαν εντός σάκκου, τον οποίον είχαν γεμίσει με όφεις, την σύζυγο του οπλαρχηγού Καρατάσου. Ο Αβδούλ Λουμπούτ ήλπιζεν ότι ο θάνατός της, θα επήρχετο κατόπιν φρικτών πόνων και βασάνων. Αλλά αι πληγαί πλήθους εχιδνών έχυσαν τόσον δηλητήριο εις τας φλέβας της μάρτυρος, ώστε περιέπεσεν εις λήθαργον και απέθανεν ανωδύνως, λυτρωθείσα ούτω των δημίων της, υπέρ των οποίων δεν έπαυσεν να προσεύχεται θερμώς, επικαλούμενη το όνομα του Θεού και της Παναγίας μέχρι της τελευταίας ώρας. Ούτως απέθνησκον αι χριστιαναί γυναίκες*». Εδώ, και δεν κάνω λάθος, διαβάζουμε συναξάρι νεομάρτυρος.

Στην αρχή των *Απομνημονευμάτων του*, ο στρατηγός Μακρυγιάννης, διηγείται το πώς σώθηκε ο ίδιος και η φαμελιά του από τους Τούρκους του Αλήπασα. «Γκιζερούσαν δεκαοχτώ ημέρες εις τα δάση κι έτρωγαν αγριοβάλανα και εγώ βύζαινα», γράφει. Θέλησαν να περάσουν ένα γεφύρι που το «φύλαγαν οι Τούρκοι» και για να μην κλάψει ο νεογέννητος Μακρυγιάννης και «χαθούνε όλοι», τον άφησαν στο

δάσος. «Τότε μετανογάζει η μητέρα μου και τους λέει: «Η αμαρτία του βρέφους θα μας χάσει», τους είπε «περνάτε εσείς και σύρτε εις το τάδε μέρος και σταθείτε... το παίρνω κι αν έχω τύχη και δεν κλάψει, διαβαίνουμε». Νίκησε το ανίκητο μητρικό ένστικτο. Και, γράφει ο πολύπαθος αγωνιστής, «η μητέρα μου και ο Θεός μας έσωσε».

Και ήταν πολύτεκνες οι Μάνες του '21. Οι ελευθερωτές μας, στην πλειονότητά τους, ανήκαν σε πολυμελείς οικογένειες ή ήταν οι ίδιοι πολύτεκνοι. Όπως λόγου χάρη οι δυο μεγάλες πολιτικές μορφές του Αγώνα, ο Υψηλάντης και ο Καποδίστριας. Μάλιστα ο Καποδίστριας, ο πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδος, είχε 8 αδέρφια. Αλλά κι ο Δεληγιάννης είχε 8 παιδιά. Μάλιστα το Δεληγιανναίικο δέντρο ήταν πολύκλαδο. Το ίδιο κι οι πολέμαρχοι, είχαν ή προέρχονταν από πολυπληθείς οικογένειες.

Ο αρχιστράτηγος του Μοριά, Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, είχε 12 αδέρφια. Πριν ξεσπάσει η Επανάσταση το Κολοκοτρωναίικο ασκέρι, αδέρφια και ξαδέρφια, μπαμπάδες κι ανίψια, έφτασε τους 150 νοματαίους! 150 νοματαίοι από την Κολοκοτρωναίικη φύτρα είχαν πάρει τα όπλα με αρχηγό το Γέρο του Μοριά, το Θεοδωράκη Κολοκοτρώνη.

Κι ο αρχιστράτηγος της Ρούμελης Ανδρούτσος, πολυφαιμέλιτης ήταν κι εκείνος. Είχε 5 παιδιά. Το ίδιο πολυφαιμέλιτης και μάλιστα υπερπολύτεκνος με 8 παιδιά, ήταν κι ο Πανουργιάς. Ενώ ο στρατηγός Μακρυγιάννης ήταν υπερπολύτεκνος με 12 παιδιά! Ο Εμμανουήλ Παπάς, ο Μακεδόνας ήρωας, είχε 11 παιδιά, τα περισσότερα σκοτώθηκαν στον Αγώνα. Σε κάθε μεγάλη μάχη και από ένα. Η Δόμνα Βισβίζη, η αρχόντισσα, η καπετάνισσα της Θράκης είχε 5 παιδιά, που τα μεγάλωνε με μπαρούτι, στο καράβι του γενναίου άντρα της, του «φιλογενέστατου» Αντώνη, που σκοτώθηκε. Συνέχισε τους αγώνες η Δόμνα.

Πολύτεκνοι ήταν και οι μεγάλοι ναυμάχοι, ο Μιαούλης, ο Κανάρης. Ο Ναύαρχος Μιαούλης είχε 5 παιδιά. Ο Κωνσταντής Κανάρης, ο μπουρλοτιέρης, που έσκιαζε τα τότε «Ουρούτς και Τσεσμέ», ήταν πατέρας 7 παιδιών.

Από πολύτεκνες οικογένειες προέρχονταν και οι κληρικοί που πότισαν με το τίμιο αίμα τους το δέντρο της Λευτεριάς: ο Παπαφλέσσας και ο Διάκος. Ο ήρωας της μεγάλης μάχης στο Μανιάκι, που θαύμασε και τίμησε το νεκρό του, ο ίδιος ο Ιμπραήμ πασάς, ο Παπαφλέσσας, είχε 18 αδέρφια. Κι ο Διάκος, ο ήρωας της Αλαμάνας, 12. Ναι, αυτές τις Μάνες, τις μεγαλόψυχες, τις μνημονεύει ευλαβικά ο εθνικός μας ποιητής: «Ψυχή μεγάλη και γλυκιά/ μετά χαράς στο λέω:/ Θαυμάζω τις γυναίκες μας/και σ' όνομά τους μνέω».

Τελευταία άφησα την καπετάνισσα, την Μπουμπουλίνα. Είχε έξι παιδιά. Δεν ξέρεις τι να πρωτοπαινέσεις!! Την ίδια, τους ήρωες άντρες της ή τα παιδιά της. Ας αφήσουμε την Μπουμπουλίνα, να μας τα πει:

«Έχασα τον σύζυγό μου. Ευλογητός ο Θεός! Ο μεγαλύτερος γιος μου σκοτώθηκε με το όπλο στο χέρι. Ευλογητός ο Θεός! Ο δεύτερος γιος μου, δεκατετραετής την ηλικία, μάχεται μαζί με τους Έλληνες και πιθανώς να βρει ένδοξο θάνατο. Ευλογητός ο Θεός! Υπό την σκιά του σταυρού θα χυθεί επίσης το αίμα μου. Ευλογητός ο Θεός! Αλλά θα νικήσουμε ή θα παύσουμε να ζούμε. Θα έχουμε όμως την παρηγοριά ότι δεν αφήσαμε πίσω μας δούλους Έλληνες».

Την περίοδο της Τουρκοκρατίας, όταν γεννούσε μια μάνα αγόρι της εύχονταν: «Να σου ζήσει, ναι γίνει καπετάνιος, να του γράψουν και τραγούδι». Γι' αυτό «τ' Αντρούτσου η μάνα χαίρεται του Διάκου καμαρώνει/πού 'χουνε γιους αρματολούς και γιους καπεταναίους». Τώρα τι τραγουδούν; Να γίνει στην Αθήνα πλατεία Κουφοντίνα....

